

Nieuwsbrief - GZR Updates 2026-5

Nummer 5, 2026

Redactie: Mr. P.J.V. Bertrams, mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:581](#) 10-03-2026

Wmo-toezichthouder kon in redelijkheid tot zijn rapport komen en rapport hoeft niet te worden ingetrokken.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:1312](#) 05-03-2026

Hof legt acht jaar cel op aan voormalig arts die pasgeboren dochter ernstig ziek maakte. Vervolg op GZR-2024-0059.

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:1370](#) 06-02-2026

Voorzieningenrechter wijst vordering tot afgifte van uit hoofde van zorg gemaakte camerabeelden af.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:796](#) 04-02-2026

Huisarts niet tekortgeschoten in aanleveren medische informatie ten behoeve van rijbewijskeuring.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:959](#) 30-01-2026

Kantonrechter wijst na een no-show de annuleringskosten toe, maar de buitengerechtelijke incassokosten af wegens strijd met artikel 6:96 lid 7 BW.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:53](#) 09-01-2026

Geen voorlopige voorziening na afwijzing aanvraag maatschappelijke opvang.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2026:35](#) 24-02-2026

Bedrijfsarts krijgt berisping met bekendmaking in BIG-register.

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle,
ECLI:NL:TGZRZWO:2026:33 20-02-2026

Klacht tegen een verpleegkundige over het opstellen en delen van een verslag over gebeurtenissen binnen een woonzorglocatie. Deels gegrond. Waarschuwing.

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle,
ECLI:NL:TGZRZWO:2026:32 20-02-2026

Klacht tegen verzekeringsarts niet-ontvankelijk vanwege ne bis in idem.

Annotatie

Aansprakelijkheid bij het onjuist doorgeven van de NIPT-uitslag: Baby Kelly
2.0?

A.J. Zijlstra en H.M. van de Kerke

RECHTSPRAAK

Bedrijfsarts krijgt berisping met bekendmaking in BIG-register.

Het RTG legt een bedrijfsarts een berisping met bekendmaking in het BIG-register op vanwege het niet volgen van het stappenplan voor een second opinion en het niet volgen van de richtlijnen van de Nederlandse Vereniging voor Arbeids- en Bedrijfsgeneeskunde (NVAB) voor wat betreft de aanpak van de psychische klachten van klaagster. Ook de diagnostiek naar de psychische klachten was onvoldoende.

Feiten en omstandigheden

Klaagster heeft zich in 2021 ziek gemeld voor haar werk als psychiater in verband met persoonlijke en familieomstandigheden. De bedrijfsarts die klaagster heeft begeleid in het kader van ziekteverzuim heeft op enig moment na een gesprek met klaagster een advies/rapportage uitgebracht inhoudende dat sprake was van mentale klachten en dat nader –specialistisch – onderzoek (diagnostiek) nodig was om te bekijken of de klachten gebaseerd waren op een onderliggend medisch probleem. Daarna volgde een e-mailwisseling tussen de bedrijfsarts en klaagster over een verwijzing voor verder onderzoek en de mogelijkheid van een second opinion. Klaagster liet weten dat zij niet wilde meewerken aan het voorgestelde onderzoek vanwege haar zorgen over de kwaliteit van het gevoerde spreekuur. Nadat klaagster een klacht tegen hem had ingediend bood de bedrijfsarts aan dat hij desgewenst het dossier kon overdragen aan een collega. Klaagster liet de bedrijfsarts weten dat zij dat niet wilde en zij gaf nogmaals aan graag informatie te willen over de mogelijkheid van een second opinion. De bedrijfsarts heeft klaagster laten weten dat zij een second opinion kon aanvragen via haar werkgever of zelf voor eigen kosten een eigen second opinion bedrijfsarts kon aandragen. Klaagster besloot daarna haar dienstverband te beëindigen, waarna de bedrijfsarts geen rol meer had in de begeleiding.

Klacht

Klaagster verwijt de bedrijfsarts onder meer dat het advies van de bedrijfsarts onzorgvuldig tot stand is gekomen, dat zij onheus is bejegend en dat het stappenplan voor een second opinion en de richtlijnen van de Nederlandse Vereniging voor Arbeids- en Bedrijfsgeneeskunde (NVAB) niet zijn gevolgd.

Oordeel

Klachtonderdeel 1) onzorgvuldige diagnostiek

Klaagster verwijt de bedrijfsarts dat hij ondanks de beschikbare en uitgebreide informatie van klaagster geen (werk)diagnose heeft gesteld. Naar het oordeel van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) mag van een bedrijfsarts worden verwacht dat hij over voldoende basiskennis op het gebied van de psychiatrie beschikt om tot een (werk)diagnose te komen en op basis daarvan zijn beleid te bepalen. Het RTG overweegt dat de bedrijfsarts zo nodig conform de NVAB-richtlijn psychische problemen als hulpmiddel de vierdimensionale klachtenlijst(4DKL) had kunnen hanteren om de psychische klachten van klaagster in kaart te brengen. Nu de bedrijfsarts, ondanks de beschikbare informatie, geen (werk)diagnose heeft gesteld, is er naar het oordeel van het RTG geen sprake van zorgvuldige diagnostiek. Het RTG verklaart dit klachtonderdeel in zoverre gegrond.

Klachtonderdeel 2) onjuist en onzorgvuldig advies/beleid/verwijzing en doorgeven daarvan aan werkgever

Naar het oordeel van het RTG heeft de bedrijfsarts ten onrechte niet eerst informatie opgevraagd bij de huisarts en/of de psycholoog alvorens klaagster met spoed te verwijzen. De verwijzing naar een gespecialiseerd onderzoek, dat voor klaagster belastend zou zijn, is mede daardoor disproportioneel. Ook ziet het RTG geen indicatie voor een verwijzing met spoed. De bedrijfsarts heeft de werkgever bericht over deze verwijzing inclusief de vraag of de Wet verbetering Poortwachter (WvP) wel van toepassing is. Naar het oordeel van het RTG is de werkrelatie tussen de werkgever en klaagster hierdoor onnodig onder druk komen te staan. Indien de bedrijfsarts navraag had gedaan bij de huisarts en/of psycholoog, had hij hieruit kunnen afleiden dat klaagsters klachten op adequate wijze behandeld werden en dat haar beperkingen konden worden vastgesteld. Het RTG verklaart dit klachtonderdeel gegrond.

Klachtonderdeel 5) het niet volgen van het stappenplan second opinion

Het RTG beoordeelt de verwijzing naar de werkgever voor een second opinion in strijd met het 10-stappenplan Second Opinion van de NVAB. Ter zitting bleek dat de werkgever van klaagster op grond van een overeenkomst met de bedrijfsarts optreedt als second opinion arts van de bedrijfsarts. Het RTG overweegt dat een werknemer op grond van het 10-stappenplan

recht heeft op een second opinion en dat een bedrijfsarts aan het verzoek van een werknemer tot een second opinion voldoet, tenzij er een zwaarwegende reden is om dit niet te doen. De bedrijfsarts dient voorts de werknemer te informeren dat in het arbocontract tussen zijn werkgever en de bedrijfsarts is opgenomen wie de second opinion kan uitvoeren. Naar het oordeel van het RTG heeft de bedrijfsarts niet voldaan aan het 10-stappenplan door slechts te verwijzen naar de werkgever en geen melding te maken van de hierboven beschreven rolvermenging. Het RTG verklaart dit klachtonderdeel gegrond.

Klachtonderdeel 6) het zich niet houden aan de richtlijnen van de NVAB

Naar het oordeel van het RTG heeft de bedrijfsarts niet of onvoldoende de Richtlijn psychische problemen van de NVAB gevolgd en niet aan zijn zorgplicht voldaan, onder andere door geen vervolgschade in te plannen. Dit klachtonderdeel is ook gegrond.

De klachtonderdelen over onheuse bejegening (klachtonderdeel 3), onvoldoende dossiervorming (klachtonderdeel 4) en het niet hebben van een klachtenregeling die voldoet aan de eisen (klachtonderdeel 7) verklaart het RTG ongegrond.

Maatregel

Naar het oordeel van het RTG gaat het om ernstige verwijten ten aanzien van een werknemer in een kwetsbare positie. Er waren naar het oordeel van het RTG verschillende momenten waarop de bedrijfsarts zich had kunnen en moeten realiseren dat zijn handelen verbetering verdiende. Mede vanwege een gebrek aan zelfreflectie legt het RTG de bedrijfsarts een berisping op die bekend wordt gemaakt in het BIG-register.

Nu de klacht deels gegrond is verklaard, wijst het RTG het verzoek om een kostenveroordeling toe.

mr. M. Christe

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2026:35

Zaaknummer: Z2025/7961

Advocaten: T.A.M. van Oosterhout

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Klacht tegen verzekeringsarts niet-ontvankelijk vanwege ne bis in idem.

Klaagster wordt kennelijk niet-ontvankelijk verklaard in haar klacht, omdat zij eerder al een klacht tegen de verzekeringsarts had ingediend, die inhoudelijk op hetzelfde neerkomt.

Feiten en omstandigheden

In een eerder ingediende tuchtklacht verweet klagster de verzekeringsarts dat hij bij een WIA-keuring in 2019 op basis van verkeerde gegevens een verslag heeft opgesteld over haar medische voorgeschiedenis. Ook verweet klagster de verzekeringsarts dat hij geen gegevens heeft opgevraagd bij de behandelend arts.

Bij beslissing van 16 oktober 2023 (ECLI:NL:TGZRZWO:2023:167) heeft het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Zwolle (RTG) deze klacht kennelijk ongegrond verklaard. Kort samengevat overwoog het RTG dat het voor de verzekeringsarts op grond van de beschikbare informatie voldoende duidelijk was dat sprake was van forse beperkingen. Naar het oordeel van het RTG beschikte de verzekeringsarts over de voor hem relevante informatie en hoefde hij om die reden het rapport van het neuropsychologisch onderzoek (NPO) niet op te vragen. Het Centraal Tuchtcollege heeft het beroep tegen deze beslissing verworpen (ECLI:NL:TGZCTG:2024:112).

Daarna heeft klagster de onderhavige tuchtklacht ingediend. Klagster verwijt de verzekeringsarts, samengevat, dat hij toestemming had gekregen om klagsters medische gegevens op te vragen bij de ziekenhuizen waar ze geopereerd was, maar dat hij dat niet heeft gedaan. Hierdoor heeft een onjuiste beoordeling plaatsgevonden.

De secretaris van het RTG heeft na ontvangst van de klacht aangegeven dat er al eerder een klacht was ingediend en dat er al op de klacht was beslist. De secretaris heeft klagster verzocht om nader te concretiseren wat nieuw was ten opzichte van de eerdere tuchtklacht, waarop al definitief was beslist. Klagster lichtte toe dat de eerdere tuchtklacht geen betrekking had op het opvragen van medische gegevens. Daarnaast zou een onafhankelijk

onderzoek uit 2018 het oordeel van de verzekeringsarts hebben verworpen.

Oordeel

Het RTG overweegt dat in artikel 51 van de Wet BIG is bepaald dat niemand opnieuw tuchtrechtelijk berecht kan worden over handelen of nalaten waarover al eerder een onherroepelijk geworden tuchtrechtelijke eindbeslissing is genomen ('ne bis in idem'). Naar het oordeel van de voorzitter komt de klacht dat de verzekeringsarts in 2019 ten onrechte heeft nagelaten medische gegevens op te vragen bij de ziekenhuizen waar klaagster geopereerd was overeen met een klachtonderdeel van de eerdere tuchtklacht over het niet opvragen van gegevens bij de behandelend specialisten. Naar het oordeel van het RTG is de huidige klacht een variatie op hetzelfde thema en vloeit dit ook voort uit het handelen van de verzekeringsarts in 2019 bij de WIA-beoordeling, zoals in de eerdere tuchtzaak aan de orde is geweest. Naar het oordeel van het RTG is geen sprake van nieuwe feiten en omstandigheden. De voorzitter verklaart klaagster kennelijk niet-ontvankelijk.

mr. M. Christe

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 20-02-2026

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2026:32

Zaaknummer: Z2025-8892

Wetsartikelen: 51

ANNOTATIE

Aansprakelijkheid bij het onjuist doorgeven van de NIPT-uitslag: Baby Kelly 2.0?

A.J. Zijlstra en H.M. van de Kerke

1. In 2023 is verzoekster in verwachting. Zij wordt bij haar zwangerschap begeleid door verweerster als verloskundige. Als verzoekster bijna elf weken zwanger is, laat zij een niet-invasieve prenatale test (NIPT) doen. Dit is een bloedonderzoek waarmee kan worden vastgesteld of het nog ongeborn kind een chromosomale afwijking heeft. Een ondergeschikte van verweerster meldt verzoekster dat de uitslag negatief is.
2. Wanneer verzoekster 25 weken zwanger is, hoort zij dat de NIPT-test in werkelijkheid positief is voor trisomie 21. Het is op dat moment niet meer mogelijk om de zwangerschap af te laten breken, omdat de grens voor abortus bij 24 weken zwangerschap ligt. Het kind van verzoekster wordt geboren met het syndroom van Down.
3. Verzoekster stelt haar verloskundige aansprakelijk voor de door haar geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade. Verzoekster stelt dat de verloskundige onrechtmatig heeft gehandeld en haar zorgplicht heeft geschonden door onjuiste mededelingen te doen over de NIPT-uitslag. Zij stelt dat haar hierdoor de mogelijkheid is ontnomen om tijdig een geïnformeerde keuze te maken over het al dan niet voldragen van de zwangerschap en dat dit een ernstige inbreuk op haar zelfbeschikkingsrecht oplevert. Daarnaast is zij het gebruikelijke medische en psychologische begeleidingstraject bij een positieve NIPT-uitslag misgelopen. Als gevolg hiervan lijdt zij aanzienlijke schade, waaronder medische kosten voor haarzelf en haar kind, kosten van opvoeding en verzorging van haar kind en immateriële schade.
4. De verloskundige voert als verweer onder meer aan dat verzoekster in het digitale dossier had kunnen kijken, waarin de juiste uitslag stond. De rechtbank gaat hier niet in mee en oordeelt dat het laboratorium de uitslag van de NIPT alleen naar de verloskundige heeft gestuurd en dat het aan de verloskundige was om de patiënt te informeren over deze uitslag. De rechtbank oordeelt dat het voor zich spreekt dat van een redelijk handelend en redelijk bekwaam verloskundige mag worden verwacht dat zij de zwangere vrouw juist informeert

over die uitslag. Door dit niet te doen, heeft de verloskundige haar zorgplicht geschonden.

5. Daarnaast voert de verloskundige aan dat verzoekster geen schade heeft geleden als gevolg van de onjuiste mededeling, omdat het beloop bij en de gevolgen van een juiste mededeling van de uitslag niet veel anders zouden zijn geweest dan zij in werkelijkheid waren. In dat kader geldt het volgende.

6. Het betreft hier een klassiek voorbeeld van een vordering wegens de geboorte van een kind met ernstige genetische afwijkingen, welke genetische afwijkingen als gevolg van een fout van de hulpverlener niet aan het licht zijn gekomen, waardoor de ouder(s) niet voor afbreking van de zwangerschap hebben kunnen kiezen. Het gaat aldus niet om een tekortkoming in de zin dat de hulpverlener de aangeboren genetische afwijkingen had moeten of kunnen voorkomen, maar om een beroepsfout doordat de hulpverlener heeft nagelaten de ongebooren vrucht op genetische aandoeningen te testen, de test niet zorgvuldig heeft uitgevoerd dan wel de ouders niet (juist) heeft geïnformeerd over de uitslag.

7. Over een dergelijke *wrongful life*-vordering heeft de Hoge Raad zich in 2005 voor het eerst uitgelaten in het *Baby Kelly*-arrest.[1] Dit arrest volgde op het *wrongful birth*-arrest, waarin de vordering vanwege de geboorte van een gezond, maar niet gepland kind als gevolg van een fout van een arts centraal stond.[2]

8. In het *Baby Kelly*-arrest kwamen zowel de vorderingen van de ouders van Kelly als de vorderingen van Kelly zelf aan de orde. Dit arrest was in meerdere opzichten baanbrekend, niet in de laatste plaats vanwege de (morele) bezwaren die in de samenleving tegen de toewijzing van de vorderingen bestonden. Zo werd tegen toewijzing van een vordering tot vergoeding van kosten van verzorging en opvoeding van het kind onder meer als bezwaar naar voren gebracht dat die toewijzing ertoe zou kunnen leiden dat het kind op latere leeftijd op kwetsende wijze zou worden geconfronteerd met de indruk dat het niet gewenst was en hierdoor psychische schade zou kunnen ondervinden. Daarnaast werd betoogd dat de vordering van de ouders niet de volledige kosten van opvoeding en verzorging zou kunnen omvatten, maar slechts de kosten in verband met de handicaps, omdat de ouders op zichzelf bereid waren de normale opvoedingskosten van een kind te dragen.

9. Deze bezwaren kwamen de Hoge Raad echter niet overtuigend voor. De Hoge Raad oordeelde dat het op zichzelf juist is dat de ouders een kind hebben gewild, maar dat daaruit niet volgt dat zij de gebruikelijke kosten voor verzorging en opvoeding voor hun rekening moeten nemen, nu zij voor zichzelf en voor het kind de handicaps hadden willen voorkomen. Zij moeten daarom zo veel mogelijk in de positie worden gebracht waarin zij zouden zijn geweest als de fout niet was gemaakt. De Hoge Raad oordeelde dan ook dat de volledige

kosten van verzorging en opvoeding voor vergoeding in aanmerking kwamen. Daarbij dient wel te worden opgemerkt dat in het *Baby Kelly*-arrest vaststond dat de moeder tot abortus zou zijn overgegaan indien bij onderzoek tijdens de zwangerschap aan het licht zou zijn gekomen dat haar vrucht een chromosomale afwijking had. Het nalaten van de verloskundige was in die zaak derhalve *condicio sine qua non* voor de schade.

10. Aan toewijzing van de vordering stond evenmin in de weg dat de fout van de verloskundige niet de directe oorzaak van de handicap is (die immers het gevolg is van een vanaf de bevruchting aanwezig bestaande genetische afwijking), maar ‘slechts’ de keuzemogelijkheid van de ouders tot zwangerschapsafbreking had ontnomen. De Hoge Raad oordeelde in dat verband dat de toerekening van dit soort vorderingen wordt gerechtvaardigd door de aard van de aansprakelijkheid, die is gebaseerd op schending van een zorgvuldigheidsnorm welke mede strekt ter voorkoming van schade als de onderhavige en de aard van de schade, dat wil zeggen schade voortvloeiende uit de geboorte van een ernstig gehandicapt kind dat niet geboren zou zijn als de fout niet zou zijn gemaakt.[3]

11. De Hoge Raad oordeelde in het *Baby Kelly*-arrest tevens dat wanneer aan de moeder de uitoefening van haar keuzerecht wordt onthouden door een fout van een verloskundige en zij daarmee niet de keuze heeft gehad de geboorte van een zwaar gehandicapt kind te voorkomen, dit een ernstige inbreuk op haar zelfbeschikkingsrecht behelst. Een zo ingrijpende aantasting van een zo fundamenteel recht moet worden aangemerkt als een aantasting in de persoon in de zin van artikel 6:106 lid 1, aanhef en onder b, BW. Zonder dat nodig is dat geestelijk letsel is vastgesteld, levert dit een zelfstandige vorm van immateriële schade op. Ook op dit punt was het arrest baanbrekend, nu de Hoge Raad hiermee aanvaardde dat toekenning van smartengeld mogelijk is bij schending van een fundamenteel recht als zodanig, zonder dat geestelijk letsel behoeft te zijn aangetoond.[4]

12. In latere rechtspraak van de Hoge Raad is het recht op vergoeding van immateriële schade wegens een aantasting in de persoon aangescherpt en is geoordeeld dat de aard en de ernst van de normschending, alsmede de gevolgen daarvan, ook zonder geestelijk letsel kunnen meebrengen dat sprake is van een aantasting in de persoon. In beginsel zal degene die zich hierop beroept de aantasting in zijn persoon met concrete gegevens moeten onderbouwen, tenzij de ernst en aard van de normschending meebrengen dat de relevante nadelige gevolgen voor de benadeelde zodanig voor de hand liggen, dat een persoonsaantasting kan worden aangenomen.[5]

13. In onderhavige zaak oordeelt de rechtbank dat met ‘het enkele’ ontnemen van de begeleiding die aan zwangere vrouwen met deze uitslag normaliter wordt geboden en ook van de mogelijkheid om met de kennis van de positieve uitslag een keuze te maken het kind al dan

niet te krijgen, sprake is van een aantasting in de persoon in de zin van artikel 6:106 BW. De mogelijkheid van schade wordt om die reden aannemelijk geacht en dat is naar het oordeel van de rechtbank voldoende voor het aannemen van aansprakelijkheid. Dit impliceert dat de vraag naar de hypothetische situatie waarin de vrouw wel op de hoogte was geweest van de chromosomale afwijking door de rechtbank niet relevant wordt geacht voor het aannemen van een aantasting in de persoon in de zin van artikel 6:106 BW. Het enkele ontnemen van de begeleiding en de keuzemogelijkheid (ook zonder dat de fout van de arts daarin beslissend is geweest) is volgens de rechtbank dus voldoende. Het door de verloskundige gevoerde causaliteitsverweer – waar door de rechtbank al wel enkele woorden aan worden gewijd – staat dus kennelijk voor de rechtbank niet in de weg aan het aannemen van aansprakelijkheid. De rechtbank beoordeelt daarmee niet de vraag of de vrouw bij de juiste informatie daadwerkelijk de zwangerschap had afgebroken.

14. Op het eerste gezicht lijkt dit te passen binnen de lijn die in het *Baby Kelly*-arrest is gevolgd, nu daarin immers is geoordeeld dat ernstig inbreuk wordt gemaakt op het zelfbeschikkingsrecht van de moeder indien haar de keuze tot afbreking van de zwangerschap wordt onthouden. In dit arrest werd echter ook benadrukt dat het ging om een ‘zo ingrijpende aantasting (...) van een zo fundamenteel recht’. A-G Hartlief schrijft hierover in zijn conclusie bij het *EBI*-arrest[6] dat die formulering ruimte laat voor differentiatie al naar gelang de aard en de inhoud van het betrokken fundamenteel recht en dat ook bij meer fundamentele rechten niet iedere inbreuk recht geeft op smartengeld.[7] Volgens Hartlief is de ene inbreuk dan ook de andere niet: ‘*een medische fout kan leiden tot doorkruising van de gezinsplanning in een situatie dat de ouders het gezin compleet achten, in een situatie dat gezinsuitbreiding ‘op dit moment niet zou uitkomen’ maar ook in een situatie zoals in het Wrongful life-arrest waarin de ouders, hadden zij tijdig geweten van de afwijking, voor abortus hadden gekozen.*’ Men kan zich afvragen of met ‘het enkele’ ontnemen van de begeleiding die aan zwangere vrouwen met deze uitslag normaliter wordt geboden alsmede van de mogelijkheid om met de kennis van de positieve uitslag een keuze te maken het kind al dan niet te krijgen, zonder dat is komen vast te staan dat de moeder daadwerkelijk voor zwangerschapsafbreking had gekozen, reeds sprake is van een ‘zo ingrijpende aantasting van een zo fundamenteel recht’.

15. Waar in het *Baby Kelly*-arrest vaststond dat daadwerkelijk voor zwangerschapsafbreking was gekozen indien de moeder van de chromosomale afwijking op de hoogte was geweest, is dat in de onderhavige zaak immers (nog) niet komen vast te staan. Hoewel een van de motieven om een NIPT te laten verrichten kan zijn om aandoeningen vroegtijdig op te sporen met het oog op een eventuele zwangerschapsafbreking, volgt daaruit niet dat het enkele feit dat een NIPT wordt uitgevoerd meebrengt dat bij een afwijkende uitslag ook daadwerkelijk tot zwangerschapsafbreking zal worden overgegaan. Er bestaan immers ook andere redenen

om een NIPT te laten doen, zoals de wens zich voor te bereiden op de geboorte van een kind met een aandoening of om medische beslissingen rond de bevalling beter te kunnen plannen. De NIPT geeft overigens ook geen 100% zekerheid.

16. Bovendien kan, hoewel vooraf wordt gedacht dat de zwangerschap bij een afwijkende uitslag zou worden afgebroken, uiteindelijk toch worden besloten de zwangerschap voort te zetten, bijvoorbeeld vanwege de reeds bestaande band met het nog ongebooren kind. Het laten uitvoeren van een NIPT kan daarom een aanwijzing vormen dat de moeder de mogelijkheid van zwangerschapsafbreking bij een ernstige afwijking serieus overweegt, maar rechtvaardigt niet zonder meer de conclusie dat zij de zwangerschap daadwerkelijk zou hebben afgebroken.[8] Het valt dan ook op dat de rechtbank vrij eenvoudig over het causaliteitsverweer van de verloskundige heen stapt en in feite de aard en ernst van de normschending en van de gevolgen daarvan niet in haar oordeel betreft.

17. Hoewel het causaliteitsverweer van de verloskundige in onderhavige zaak dus voor de rechtbank niet in de weg staat aan het aannemen van aansprakelijkheid, is dit onderdeel nog niet definitief beslecht. Zo volgt uit de beschikking dat de verloskundige zich op het standpunt stelt dat verzoekster door de fout geen schade heeft geleden. Het beloop bij en de gevolgen van een juiste mededeling van de uitslag zouden volgens de verloskundige niet veel anders zijn geweest dan zij in werkelijkheid waren. *‘Daartoe voert zij onder meer aan dat [verzoekster] vanaf het begin af aan heeft aangegeven dat zij de zwangerschap hoe dan ook niet zou afbreken. Zij betwist dus het causale verband tussen de onjuiste mededeling over de uitslag en de (eventuele) schade. Verder betwist [verweerster] het bestaan van de door [verzoekster] aangevoerde schadeposten.’* De stelling dat verzoekster tegen haar verloskundige zou hebben gezegd dat zij de zwangerschap in elk geval niet zou afbreken, wordt door verzoekster met kracht betwist,[9] zo volgt uit de beschikking.

18. De hoofdregel van artikel 150 Rv leidt er in beginsel toe dat de moeder moet bewijzen dat zij voor een abortus had gekozen indien zij op de hoogte was geweest van de chromosomale afwijking.[10] Naar men zich kan voorstellen kan dit voor de moeder in kwestie nogal wat bezwaren met zich brengen. Het is interessant hoe een rechter in onderhavige zaak met deze causaliteitskwestie en de daarmee samenhangende bewijsperikelen zal omspringen.

19. Het eventuele vervolg van deze procedure wordt derhalve met belangstelling afgewacht. Dat geldt in het bijzonder voor de mogelijke discussies over causaliteit en de daarmee samenhangende bewijsrechtelijke vraagstukken. Daarbij is onder meer interessant welke betekenis de rechter toekent aan het laten verrichten van een NIPT, nu dit op zijn minst een aanwijzing kan vormen dat de moeder de mogelijkheid van zwangerschapsafbreking bij een ernstige afwijking serieus heeft overwogen. Daarnaast zal mogelijk ook aandacht uitgaan naar

eventuele vorderingen van het kind van verzoekster en haar eventuele partner. Nu inmiddels twintig jaar zijn verstreken sinds het *Baby Kelly*-arrest, is het interessant te bezien hoe rechters anno 2026 tegen een vordering als de onderhavige aankijken.

A.J. Zijlstra en H.M. van de Kerke, beiden werkzaam bij Lauxtermann Advocaten

[1] HR 18 maart 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR5213 *NJ* 2006/606, m.nt. J.B.M. Vranken (*Baby Kelly*).

[2] HR 21 februari 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZC2286, *NJ* 1999/145, m.nt. C.J.H. Brunner (*Wrongful Birth*).

[3] HR 18 maart 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR5213 *NJ* 2006/606, m.nt. J.B.M. Vranken (*Baby Kelly*), r.o. 4.4.

[4] In eerdere rechtspraak van de Hoge Raad werd geoordeeld dat geestelijk letsel een aantasting in de persoon 'op andere wijze' kon opleveren en dat schending van het zelfbeschikkingsrecht als zodanig geen recht gaf op smartengeld. Zie o.a. HR 21 februari 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZC2286, *NJ* 1999/145, m.nt. C.J.H. Brunner (*Wrongful birth I*).

[5] HR 15 maart 2019, ECLI:NL:HR:2019:376, *NJ* 2019/162, m.nt. S.D. Lindenbergh (*EBI*).

[6] In welk arrest opnieuw werd geoordeeld over een aantasting in de persoon op andere wijze als bedoeld in art. 6:106 lid 1, onder b, BW. Zie HR 15 maart 2019, ECLI:NL:HR:2019:376, *NJ* 2019/162, m.nt. S.D. Lindenbergh (*EBI*).

[7] Concl. A-G T. Hartlief, ECLI:NL:PHR:2018:1295, bij HR 15 maart 2019, ECLI:NL:HR:2019:376, *NJ* 2019/162, m.nt. S.D. Lindenbergh (*EBI*).

[8] Zie bijv. S.R. Chaiken, A.D. Mandelbaum, B. Garg, U. Doshi, C.H. Packer & A.B. Caughey, 'Association Between Rates of Down Syndrome Diagnosis in States With vs Without 20-Week Abortion Bans From 2011 to 2018', *JAMA Netw Open*. 2023 Mar 1;6(3):e233684. doi: 10.1001/jamanetworkopen.2023.3684. PMID: 36943268; PMCID: PMC10031387, waarin wordt gerapporteerd dat bij een prenatale diagnose van trisomie 21 in 79,6% van de gevallen tot zwangerschapsafbreking wordt overgegaan; dit laat zien dat zwangerschapsafbreking weliswaar frequent voorkomt, maar niet in alle gevallen plaatsvindt.

[9] Uit de beschikking volgt overigens niet wat deze betwisting met kracht inhoudt, behoudens dat verzoekster vanaf het begin af aan zou hebben aangegeven dat zij de zwangerschap hoe dan ook niet zou afbreken.

[10] Zie ook Rb. Midden-Nederland 26 augustus 2020, ECLI:NL:RBMNE:2020:4095.

RECHTSPRAAK

Klacht tegen een verpleegkundige over het opstellen en delen van een verslag over gebeurtenissen binnen een woonzorglocatie. Deels gegrond. Waarschuwing.

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Zwolle (RTG) verklaart een klacht tegen een verpleegkundige deels gegrond. De klacht is gegrond verklaard voor zover deze ziet op het gestelde gebrek aan zorgvuldigheid dat door de verpleegkundige is betracht bij het opstellen van een verslag met betrekking tot een bezoek dat klager heeft gebracht aan de woonzorglocatie waar zijn moeder verbleef. Het klachtonderdeel dat zag op schending van het beroepsgeheim is ongegrond verklaard. Het RTG legt de verpleegkundige de maatregel van een waarschuwing op.

Feiten

Nadat klager op 16 mei 2024 samen met zijn kinderen zijn moeder heeft bezocht, terwijl hem verzocht was dit niet te doen, heeft de mentor van de moeder van klager hem via een brief verzocht zijn moeder niet onaangekondigd te bezoeken omdat dit veel onrust teweegbracht. Desondanks kwam klager op 19 mei 2024 opnieuw naar de woonzorglocatie van zijn moeder. Over dit voorval heeft de verpleegkundige, na een verzoek hiertoe van de locatiemanager, een verslag opgesteld, wat zij enige tijd later tevens met de mentor van de moeder van klager gedeeld heeft. Klager verwijt de verpleegkundige (i) dat zij onzorgvuldig heeft gehandeld bij het opstellen van het verslag en (ii) dat zij het beroepsgeheim heeft geschonden.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) is van oordeel dat de verpleegkundige zich bij het verzoek tot het opstellen en afgeven van de verklaring over gebeurtenissen, waarbij zij zelf niet aanwezig was, onvoldoende bewust is geweest van de grenzen van wat zij als verpleegkundige mocht doen en haar eigen professionele

verantwoordelijkheid daarin. De verpleegkundige heeft naar het oordeel van het RTG gehandeld in strijd met de V&VN Handreiking 'Hoe ga je om met het verzoek van de zorgvrager om een verklaring af te leggen – een handreiking voor verpleegkundigen en verzorgenden'. Op basis van deze handreiking had de verpleegkundige (meer) terughoudendheid moeten betrachten bij het afgeven van een verklaring voor doelen buiten de zorgverlening. Daarnaast had zij, als zij dan toch een verklaring wenste af te leggen, zich hierbij moeten beperken tot enkel feitelijke informatie en alleen moeten verklaren over zaken die zij zelf had waargenomen.

Het tweede klachtonderdeel had betrekking op een vermeende schending van het beroepsgeheim doordat de verpleegkundige het opgestelde verslag, en daarmee informatie over klager, aan de mentor van de moeder van klager heeft verstrekt. Van een schending van het beroepsgeheim is naar het oordeel van het RTG echter geen sprake geweest nu de mentor juist was aangesteld om de belangen van klagers moeder ter zake van haar gezondheid te behartigen en daarmee recht had op informatie.

Gezien het feit dat professionele grenzen zijn overschreden door de verpleegkundige heeft het RTG het opleggen van een waarschuwing in dezen passend geacht. Hierbij heeft het RTG enerzijds meegewogen dat de verpleegkundige niet eerder met het tuchtrecht in aanraking is gekomen, maar anderzijds dat het RTG niet volledig overtuigd is geraakt van de diepgang van de zelfreflectie van de verpleegkundige.

mr. I.W. Hanemaaijer

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 20-02-2026

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2026:33

Zaaknummer: Z2025/8426

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof legt acht jaar cel op aan voormalig arts die pasgeboren dochter ernstig ziek maakte. Vervolg op GZR-2024-0059.

Een voormalig arts is in hoger beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar. De vrouw probeerde in juni 2020 haar eigen, prematuur geboren baby te doden door afgekolfdde moedermelk te verdunnen en er diarree-remmer aan toe te voegen.

Feiten

De verdachte werd strafrechtelijk vervolgd wegens poging tot moord op haar prematuur geboren dochter door moedermelk die bedoeld was voor haar dochter sterk te verdunnen, waardoor de voedingswaarde (sterk) afnam en door loperamide toe te voegen aan deze melk en deze aan haar dochter in het ziekenhuis te laten geven. Ook werd de vrouw veroordeeld wegens het plegen van voorbereidingshandelingen voor moord en zware mishandeling met voorbedachten rade door de gemanipuleerde moedermelk voorhanden te hebben.

Oordeel

De rechtbank kwam tot een bewezenverklaring en legde een gevangenisstraf op van elf jaar. Het gerechtshof komt tot een bewezenverklaring die grosso modo overeenkomt met de bewijsbeslissing van de rechtbank. Alles afwegende en omdat de verdachte de feiten enigszins verminderd kunnen worden toegerekend legt het hof een gevangenisstraf op van acht jaar.

mr. J.W. Bosman

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:1312

Zaaknummer: 21-001457-24

Rechters: A.H. Garos, G. Mintjes en J. Steenbrink

Advocaten: C.H. Dijkstra

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wmo-toezichthouder kon in redelijkheid tot zijn rapport komen en rapport hoeft niet te worden ingetrokken.

Hoger beroep in kort geding. Wmo-zorgaanbieder vordert intrekking van rapport toezichthouder. Toezichthouder komt grote mate van beleidsvrijheid toe. Rapport wordt enkel als onrechtmatig aangemerkt wanneer toezichthouder daartoe in redelijkheid niet heeft kunnen komen omdat het onderzoek onzorgvuldig is geweest, niet voldoet aan de proportionaliteits- en subsidiariteitseis en onvoldoende inzichtelijk is in hoeverre waarderungen en conclusies worden gedragen door feitelijke bevindingen. Afwijzing.

Feiten

Na een gewonnen aanbestedingsprocedure in 2023 biedt zorgaanbieder in Amstelveen en Aalsmeer huishoudelijke hulp aan die wordt gefinancierd vanuit de Wmo 2015. GGD Amsterdam is door de betrokken gemeenten aangewezen als Wmo-toezichthouder. Deze is een regulier kwaliteitsonderzoek gestart bij aanbieder. De communicatie tussen aanbieder en de GGD verloopt moeizaam en aanbieder is weinig meewerkend. In juli 2024 stelt de GGD het definitieve rapport vast, waarin hij zeven aanbevelingen doet. Aan het rapport is een zienswijze van aanbieder gehecht. Naar aanleiding van dit rapport hebben de betrokken gemeenten aanbieder verzocht een verbeterplan op te stellen en gedreigd met een boete bij het uitblijven van een reactie.

In januari 2025 start aanbieder een kort geding tegen de gemeente Amsterdam en vordert dat het rapport wordt ingetrokken en het onderzoek opnieuw wordt uitgevoerd. Na afwijzing van deze vorderingen heeft de GGD medio 2025 een (vervolg)onderzoek ingesteld om vast te stellen of aanbieder inmiddels aan de kwaliteitseisen voldeed. De GGD heeft dit niet kunnen vaststellen, omdat aanbieder niet heeft gereageerd op verzoeken om documenten en informatie en niet heeft meegewerkt aan het onderzoek. Aan dat rapport is een zienswijze van aanbieder gehecht waaruit blijkt dat zij het principieel oneens is met de wijze waarop de GGD

zijn onderzoek verricht en van mening is dat geen nieuw onderzoek moet plaatsvinden voordat (onder meer) door het hof is beslist over de rechtmatigheid van het rapport van juli 2024. De GGD voert in oktober 2025 een vervolgonderzoek uit bij aanbieder en concludeert dat zorgaanbieder vrijwel alle gedane aanbevelingen heeft opgevolgd.

Aanbieder is tegen het vonnis van de voorzieningenrechter in hoger beroep gegaan. In het hoger beroep stelt aanbieder dat het rapport van juli 2024 onrechtmatig is omdat het onzorgvuldig tot stand is gekomen en dus niet mag worden gebruikt. Aanbieder voert daartoe aan dat het onderzoek door de GGD onzorgvuldig is geweest doordat ten onrechte geen hoor en wederhoor is toegepast, dat het onderzoek niet grondig genoeg is geweest omdat de GGD de cliëntendossiers niet heeft onderzocht (ook niet nadat aanbieder de bevindingen van de GGD had betwist) en dat de GGD onvoldoende heeft gereageerd op de zienswijzen die aanbieder had aangevoerd tegen het conceptrapport en ten onrechte deze zienswijzen niet heeft verwerkt in het definitieve rapport.

Oordeel

Eerst zet het hof het relevante toetsingskader uiteen. Het hof stelt vast dat de Wmo 2015 niets bepaalt over de wijze waarop een toezichthouder zijn controles uitvoert en het aan hem opgedragen toezicht op de Wmo 2015 dient uit te oefenen. Om die reden komt aan die Wmo-toezichthouders, zoals de GGD, mede gelet op zijn specifieke deskundigheid, een grote mate van beleidsruimte toe. Die beleidsruimte geldt ook waar het gaat om de frequentie en intensiteit van zijn onderzoeken bij een aanbieder. Uit artikel 5:20 Awb volgt bovendien, en toezichtsrelaties brengen naar hun aard mee, dat degenen die verplicht zijn tot medewerking aan een toezichtsonderzoek zich dienen te richten naar en uitvoering dienen te geven aan de (redelijke) verzoeken, vorderingen en instructies van de toezichthouder. Dit kader brengt mee dat een onderzoek(srapport) slechts als onrechtmatig kan worden aangemerkt als de GGD, gegeven zijn deskundigheid en de mate van beleidsruimte die hem toekomt, in redelijkheid niet tot dit rapport heeft kunnen komen. In dat verband gaat het er met name om of het door de GGD verrichte onderzoek voldoende zorgvuldig is geweest en voldoet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit (art. 5:13 Awb). Ook mag van de GGD worden verlangd dat hij in het rapport in voldoende mate inzichtelijk maakt in hoeverre daarin opgenomen waarderings- en conclusies worden gedragen door feitelijke bevindingen.

Tegen deze achtergrond behandelt het hof de door aanbieder aangevoerde grieven gezamenlijk en oordeelt het hof als volgt. Allereerst blijkt uit het rapport duidelijk dat een onderzoek van de cliëntdossiers niet nodig was, nu het onderzoek door de GGD zich richtte op de (subjectieve) ervaringen en belevingen van degenen die de huishoudelijke hulp daadwerkelijk zelf hebben verleend of ontvangen. Uit artikel 6.1 Wmo 2015 volgt bovendien

dat het noodzakelijkheids- en proportionaliteitsvereiste meebrengt dat de toezichthouders terughoudend moeten zijn met het inzien van de cliëntendossiers. Evenmin is er reden om te twifelen aan de juistheid van de informatie waarop de GGD zijn rapport heeft gebaseerd. De GGD wordt geacht bij uitstek veel ervaring en deskundigheid te hebben met de bejegening van kwetsbare personen en zijn toon en woordkeuze daarop aan te passen. Daarbij komt dat de GGD zich voor zijn bevindingen in het rapport telkens op meerdere bronnen beroept. De werkwijze van de GGD, waarbij hij de anonimiteit van zijn informanten waarborgt, is niet onzorgvuldig of onaanvaardbaar, zeker niet waar het gaat om een regulier kwaliteitsonderzoek, omdat dat naar zijn aard niet gericht is op ingrijpende consequenties voor de zorgverlener.

Verder overweegt het hof dat zorgvuldigheidseisen kunnen meebrengen dat de GGD de feiten die hij meent te hebben vastgesteld bespreekt met de zorgaanbieder, zodat desgewenst toelichting of context kan worden verschaft waardoor eventuele feitelijke onjuistheden worden vermeden en waargenomen feiten in de juiste context wordt geplaatst (door partijen aangeduid als 'hoor en wederhoor'). De GGD heeft voor het rapport van juli 2024 voldoende hoor en wederhoor toegepast, omdat hij (ten minste) driemaal aan aanbieder heeft aangegeven dat na het concept-rapport gelegenheid bestaat voor 'hoor en wederhoor' en dat, indien naar aanleiding van dat gesprek de toezichthouder reden ziet om de rapportage aan te passen, wijzigingen in de definitieve toezichtsrapportage worden verwerkt. Verder is aanbieder uitgelegd dat zij na vaststelling van de definitieve rapportage het recht heeft om daaraan een zienswijze te laten toevoegen. Uiteindelijk heeft aanbieder op 3 juli 2024 een uitvoerige schriftelijke reactie op het conceptrapport aan de GGD doen toekomen. De GGD heeft daarop gereageerd met te stellen dat uit die reactie niet blijkt van feitelijke onjuistheden. De GGD heeft het rapport niet aangepast, waarbij aanbieder (opnieuw) geïnformeerd werd dat hij de gelegenheid zou krijgen om een schriftelijke zienswijze in te dienen tegen het definitieve rapport die dan daaraan gehecht zou worden. Met deze werkwijze wil de GGD verzekeren dat de gemeenten tegelijk met dat definitieve rapport in kennis worden gesteld van alle bezwaren die aanbieder heeft. Deze werkwijze is niet onzorgvuldig. De eisen van zorgvuldigheid gaan niet zo ver dat zienswijzen van aanbieder, en de reacties van de GGD daarop, door de GGD moeten worden verwerkt in de tekst van beide rapporten. Evenmin volgt uit die eisen dat de GGD gelegenheid moest bieden voor een door aanbieder verlangd gesprek met de toezichthouder.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de voorzieningenrechter en veroordeelt aanbieder in de proceskosten.

mr. A.M. Groenenberg

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:581

Zaaknummer: 200.352.99/01

Rechters: J.M. van den Berg, K. van Dijk en A. Snijders

Advocaten: M.F. van der Mersch en I.M.C.A. Reinders Folmer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voorzieningenrechter wijst vordering tot afgifte van uit hoofde van zorg gemaakte camerabeelden af.

Kort geding. Uit hoofde van zorgverlening maakt een zorginstelling camerabeelden van een cliënt. De ouders van de man vorderen afgifte van de beelden van een nacht waarin de man zichzelf verwondt. Zij willen met de beelden toezichthoudende instanties kunnen informeren alsook de beelden als bewijs kunnen gebruiken in een eventuele toekomstige procedure. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter maken de ouders hun belang bij afgifte van de beelden onvoldoende aannemelijk en heeft de zorginstelling een zwaarwegend belang om de beelden niet af te geven.

Feiten

Een man heeft zorgindicatie VG7.[1] Vanwege zijn diverse problematiek heeft hij veel ondersteuning en begeleiding nodig, ook 's nachts. De man kan dan zo onrustig worden dat hij zichzelf verwondt. Ook stelt hij, op zoek naar bevestiging, veel vragen, ook 's nachts. De ouders van de man zijn zijn mentor en bewindvoerder. Tegen de zorginstelling waar de man sinds 2018 verblijft hebben de ouders in de loop der jaren bij verschillende instanties geklaagd over de verleende zorg. Naar aanleiding van de klachten heeft de zorginstelling diverse maatregelen getroffen om te voorkomen dat de man zich verwondt. Eén van die maatregelen is dat er 's nachts cameratoezicht is en dat er een spreekluisterverbinding is. Om de nachten voor de man zo goed mogelijk te laten verlopen, legt de zorginstelling de camerabeelden ter analyse/diagnostiek voor aan een gedragswetenschapper. Diens bevindingen worden gedeeld en besproken met het zorgpersoneel. De zorginstelling bewaart de camerabeelden in beginsel niet.

In de nacht van 8 op 9 augustus 2024 verwondt de man zichzelf en vernielt hij zaken. De ouders vragen de camerabeelden van die nacht op bij de zorginstelling. Die weigert dat aanvankelijk, maar stemt er later mee in dat de ouders de beelden mogen zien in bijzijn van

hun advocaat, een vertrouwenspersoon en medewerkers van de zorginstelling. Op de camerabeelden is het zorgpersoneel onherkenbaar gemaakt ('geblurd'). De Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ) ziet op een later tijdstip de niet-geblurde beelden.

In de nacht van 6 op 7 januari 2026 loopt de man weer (lichte) verwondingen op en vernielt hij zaken met zijn tanden. Naar dit laatste voorval loopt er ten tijde van dit kort geding een onderzoek door de IGJ.

In dit kort geding vorderen de ouders afgifte van de geblurde camerabeelden van de nacht van 8 op 9 augustus 2024. Aan hun vordering leggen de ouders artikel 194 Rv ten grondslag. De ouders stellen dat zij een belang hebben bij afgifte van de beelden, omdat de camerabeelden het enige objectieve en tastbare bewijsmiddel vormen van de gebeurtenissen die nacht. De ouders willen de beelden delen met toezichthoudende instanties, die zij zonder de beelden niet effectief kunnen informeren. De ouders stellen verder dat zij over de camerabeelden willen beschikken om deze in een eventuele toekomstige procedure als bewijsmiddel te kunnen gebruiken. De ouders vinden dat er in de nacht continu nabijheid van zorg moet zijn voor de man en voeren aan dat op de beelden te zien is dat hier geen uitvoering aan wordt gegeven.

Volgens de zorginstelling hebben de ouders onvoldoende belang bij afgifte van de beelden en zijn er (meerdere) gewichtige redenen om zich tegen afgifte te verzetten.

Oordeel

De voorzieningenrechter citeert artikel 194, leden 1 en 2, Rv, en stelt vast waar partijen over van mening verschillen: of de ouders voldoende belang hebben bij de afgifte van de camerabeelden dan wel of de zorginstelling een zwaarwegender belang heeft dat zich verzet tegen afgifte. In drie stappen oordeelt de voorzieningenrechter daarover.

Ten eerste is het belang van de ouders bij afgifte van de camerabeelden onvoldoende aannemelijk geworden. De zorginstelling heeft toegezegd dat zij de beelden op verzoek van de ouders aan toezichthoudende instanties zal vertonen, net zoals zij de beelden aan de IGJ heeft laten zien, en dat zij daartoe de beelden beschikbaar zal houden. Daarmee ontvalt het belang van de ouders bij afgifte om de camerabeelden aan toezichthoudende instanties te kunnen tonen, omdat hieraan tegemoet wordt gekomen op een voor de zorginstelling minder ingrijpende wijze.

Ten tweede geldt dat artikel 194 Rv onderdeel is van de wettelijke regeling van het bewijsrecht en dat wat de ouders met de beelden willen bewijzen, tussen partijen niet in geschil is. Er is in dezen sprake van een verschil van inzicht wat de beste zorg voor de man is, maar niet in

geschil is hoe de zorg feitelijk verleend wordt. De zorginstelling ontkent niet dat zij niet de hele nacht, maar alleen op bepaalde tijdstippen bij de man aanwezig is en ontkent ook niet dat er dus niet continu de nabijheid van zorg wordt geboden die de ouders vragen. Daarmee vervalt de noodzaak om in een toekomstige procedure bewijs te kunnen bieden van de stellingen van de ouders, nu deze worden erkend door de zorginstelling.

Ten derde heeft de zorginstelling een zwaarwegend belang om de camerabeelden niet af te geven. De zorginstelling heeft onbetwist gesteld dat zij geen controle meer heeft over de (verdere) verspreiding van de camerabeelden als zij deze uit handen geeft. De zorginstelling heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat er gevaar is voor reputatieschade voor zowel de personen die op de beelden te zien zijn als voor de zorginstelling wanneer de beelden zonder context aan derden worden vertoond.

Aldus steeds de voorzieningenrechter.

De slotsom is dan ook dat de voorzieningenrechter de vordering van de ouders afwijst.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Verstandelijk gehandicapt, (besloten) wonen met zeer intensieve begeleiding, verzorging en gedragsregulering.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 06-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:1370

Zaaknummer: C/03/348527 / KG ZA 26-5

Rechters: Y.J.C.A. Roeffen

Advocaten: L.H.G. Pelzer, M.M.A. Janssen en R.H. Burm

Wetsartikelen: 194 Rv

RECHTSPRAAK

Huisarts niet tekortgeschoten in aanleveren medische informatie ten behoeve van rijbewijskeuring.

Nadat haar rijbewijs is ingetrokken, moet een vrouw een CBR-keuring ondergaan, waarbij zij medische informatie moet meenemen. Volgens de vrouw heeft de huisarts, aan wie zij heeft gevraagd de informatie te verstrekken, niet tijdig meegewerkt en in deze procedure vordert de vrouw de kosten van een nieuwe keuring. Tevergeefs. De kantonrechter oordeelt dat de vrouw zelf te laat was met haar verzoeken. De huisarts is niet tekortgeschoten in haar verplichting tot afgifte van het medisch dossier dan wel het verstrekken van medische informatie.

Feiten

Nadat een vrouw bezwaar heeft gemaakt tegen de intrekking van haar rijbewijs, draagt het Centraal Bureau Rijvaardigheid (CBR) haar op een medisch onderzoek te ondergaan, te weten op 18 oktober 2023. In de afspraakbevestiging schrijft de CBR-keuringsarts:

p style="margin-left:47px">'(...) Meenemen naar de keuring

Rapportage van de huisarts met betrekking tot uw aandoening of de kopie laatste brief dat door psychiater/GGZ naar uw huisarts heeft verzonden. Zie bijlagen. Graag machtigingsformulier ondertekenen en samen met formulier opvragen medische informatie aan uw huisarts overhandigen. Zonder deze informatie kan ik uw keuring niet doen. (...)

Op 19 oktober mailt de vrouw de keuringsarts dat haar huisarts hem zal bellen. Op 5 december mailt de vrouw het mailadres en telefoonnummer van de keuringsarts aan de huisarts. Op 14 december verklaart het CBR het rijbewijs van de vrouw ongeldig vanwege het niet meewerken aan medisch onderzoek. Op 16 december stuurt de vrouw een herinnering aan haar huisarts. Op 17 december geeft de vrouw nogmaals het telefoonnummer van de keuringsarts aan haar

huisarts door. In het daaropvolgende telefoongesprek laat de keuringsarts de huisarts weten dat de termijn voor informatieverstrekking is verstreken en dat het dus niet meer nodig is informatie aan te leveren.

Op 3 juli 2024 vraagt de vrouw haar huisarts om een afschrift van haar volledige medische dossier, aan welk verzoek de huisarts binnen een maand gehoor geeft.

In deze procedure vordert de vrouw betaling door haar huisarts van € 1.003, zijnde de extra kosten die de vrouw heeft moeten maken voor een nieuwe keuring. Aan haar vordering legt de vrouw ten grondslag dat zij vanaf oktober 2023 de huisarts herhaaldelijk heeft verzocht om een afschrift van haar medisch dossier, en om contact op te nemen met de keuringsarts. De huisarts heeft hieraan niet tijdig, in de zin van artikel 7:456 BW jo. artikel 12 lid 3 AVG, meegewerkt, waardoor de extra kosten zijn ontstaan en waarvoor de huisarts op grond van artikel 6:74 BW aansprakelijk is. Aldus de vrouw.

Oordeel

De kantonrechter formuleert eerst de kernvraag in dezen: is de huisarts tekortgeschoten in de op haar rustende (wettelijke) verplichting om zo spoedig mogelijk na een daartoe strekkend verzoek een afschrift van het medisch dossier aan de vrouw te verstrekken? Nee, oordeelt de kantonrechter, die dat als volgt motiveert.

Tussen partijen is niet in geschil dat de vrouw diverse keren aan de huisarts heeft gevraagd om informatie aan de keuringsarts te verstrekken. Echter is niet gebleken dat de vrouw eerder dan op 3 juli 2024 om een afschrift van haar medisch dossier heeft verzocht. De vrouw heeft haar stellingen dat zij eerder een dergelijk verzoek heeft gedaan, niet onderbouwd, en dat had wel op haar weg gelegen. Van een schending van artikel 7:456 BW kan dan ook geen sprake zijn, aldus de kantonrechter.

Ten aanzien van het verwijt dat de huisarts niet tijdig heeft gebeld met de keuringsarts, stelt de kantonrechter vast dat de eerste mail van de vrouw aan de keuringsarts, waarin zij aangeeft dat zij haar huisarts heeft gesproken en dat haar huisarts telefonisch contact met de keuringsarts zal opnemen, dateert van ná de keuringsdatum. Daarmee was de vrouw feitelijk zélf dus reeds te laat, aldus de kantonrechter. Uit de overgelegde stukken blijkt niet dat de vrouw de huisarts een termijn heeft gesteld waarbinnen contact moest worden opgenomen met de keuringsarts. Nu niet is gebleken dat de huisarts op de hoogte was van de door het CBR gestelde termijn, kan de kantonrechter ook niet vaststellen dat de huisarts is tekortgeschoten in haar verplichtingen.

De kantonrechter wijst de vordering van de vrouw af.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 04-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:796

Zaaknummer: 11810950 \ CV EXPL 25-4835

Rechters: M.W. Koenis

Advocaten: S. Slabbers en N. den Hollander

Wetsartikelen: 6:74 BW, 7:456 BW en 12 lid 3 AVG

RECHTSPRAAK

Kantonrechter wijst na een no-show de annuleringskosten toe, maar de buitengerechtelijke incassokosten af wegens strijd met artikel 6:96 lid 7 BW.

Incassozaak. Een man verschijnt niet bij twee afspraken met zijn psycholoog. De psycholoog brengt daarvoor annuleringskosten in rekening, die de man niet betaalt. De kantonrechter wijst de gevorderde annuleringskosten toe. De man heeft zich onvoldoende ingespannen de afspraken tijdig af te zeggen. De hoogte van de annuleringskosten acht de kantonrechter niet onredelijk of ongebruikelijk. De gevorderde buitengerechtelijke incassokosten wijst de kantonrechter af, nu de aanmaningen niet voldeden aan de eisen van artikel 6:96 lid 7 BW.

Feiten

Een man is onder behandeling bij een psycholoog. Op de behandelingsovereenkomst zijn algemene voorwaarden van toepassing verklaard. In deze voorwaarden staat onder andere dat een afspraak kosteloos kan worden afgezegd tot 48 uur van tevoren en dat bij afzegging daarna annuleringskosten ad € 95 in rekening worden gebracht. Voorts staat in de algemene voorwaarden een bepaling over de niet-betaling van facturen.

De man verschijnt niet op twee afspraken en de psycholoog stuurt twee keer een factuur voor het annuleringsstarief. Ondanks meerdere aanmaningen betaalt de man niet en de psycholoog gaat over tot gerechtelijke incasso. De psycholoog vordert (2 x € 95 =) € 190, de wettelijke rente, de buitengerechtelijke incassokosten en de proceskosten. De man verweert zich ermee dat hij de eerste afspraak 24 uur van tevoren heeft afgezegd en dat bij de tweede afspraak zijn scootmobiel niet door de deur paste en hij daarom het pand niet binnen kon gaan.

Oordeel

De kantonrechter schetst eerst het juridisch kader. Omdat de medische behandelingsovereenkomst die aan de vordering ten grondslag ligt, is gesloten tussen de psycholoog als handelaar en de man als consument, moet de kantonrechter ambtshalve toetsen aan het Europese en Nederlandse consumentenrecht. Daarbij is toetsing van informatieplichten niet aan de orde, omdat op grond van artikel 6:230h lid 2 sub d BW de medische behandelingsovereenkomst is uitgezonderd van de betreffende afdeling uit het BW. Wel moeten het prijsbeding en de betalingsvoorwaarden getoetst worden aan de Richtlijn oneerlijke bedingen.^[1] Kernbedingen echter, zoals het prijsbeding, zijn van toetsing op oneerlijkheid uitgesloten, mits deze transparant zijn (art. 4 lid 2 Richtlijn).

De kantonrechter overweegt dan als volgt.

In de algemene voorwaarden staat de werkwijze van de psycholoog uitgelegd. Zoals verplicht gesteld door de NZa heeft de psycholoog op haar website de (maximum)tarieven voor de verschillende behandelingen gepubliceerd. In dit geval is een vergoeding voor een gemiste afspraak in de algemene voorwaarden opgenomen. Daarmee staat vast dat de psycholoog de man hierover heeft geïnformeerd, aldus de kantonrechter, die tevens oordeelt dat de inhoud van het betreffende beding duidelijk is en niet onredelijk bezwarend voor de man (art. 6:233 onder a BW). Voorts is naar het oordeel van de kantonrechter het beding over de buitengerechtelijke incassokosten en de wettelijke rente niet oneerlijk, nu daarin voldoende duidelijk staat dat de wettelijke regeling van toepassing is.

Na deze ambtshalve toetsing beoordeelt de kantonrechter de gevorderde annulerings- en buitengerechtelijke incassokosten.

Tegenover het verweer van de man legt de psycholoog notities uit haar logboek over. Daaruit blijkt een andere versie van wat zich heeft afgespeeld. De man weerspreekt dat niet. Dat leidt de kantonrechter tot de conclusie dat de man zich onvoldoende heeft ingespannen om de afspraken tijdig te annuleren. De hoogte van de annuleringskosten vindt de kantonrechter niet onredelijk of ongebruikelijk en dus is de slotsom dat de kantonrechter dit deel van de vordering toewijst.

Anders vergaat het de buitengerechtelijke kosten. Daartoe schetst de kantonrechter eerst weer het juridisch kader. De vordering moet worden beoordeeld op grond van artikel 6:96 BW en het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten. Omdat de man een consument is, moet de kantonrechter controleren of is voldaan aan de extra geldende eisen voor de verschuldigheid van buitengerechtelijke incassokosten.

Naar het oordeel van de kantonrechter heeft de psycholoog de man meerdere aanmaningen gestuurd die niet voldoen aan de eisen van artikel 6:96 lid 7 BW. Daarin is bepaald dat

verschillende vorderingen in één aanmaning moeten worden samengevoegd, waarbij de omvang van de aanmaningskosten moet worden berekend aan de hand van de bij elkaar opgetelde vorderingen. Dat dit is gebeurd, is niet gebleken. Weliswaar is het gevorderde bedrag beperkt tot het tarief dat hoort bij de bij elkaar opgetelde vorderingen, maar de man heeft verschillende aanmaningsbrieven ontvangen, waarin ten onrechte per factuur aanspraak werd gemaakt op het daarbij behorende incassokostentarief. De kantonrechter wijst daarom de vordering van de buitengerechtelijke incassokosten af.

Als grotendeels in het ongelijk gesteld moet de man wel de proceskosten betalen.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 30-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:959

Zaaknummer: 11902422 \ CV EXPL 25-13328

Rechters: M. van der Kaay

Wetsartikelen: 6:96 lid 7 BW, 6:230h lid 2 sub d BW, 6:233 onder a BW en 4 lid 2 Richtlijn 93/13/EEG

RECHTSPRAAK

Geen voorlopige voorziening na afwijzing aanvraag maatschappelijke opvang.

Kort geding. Afwijzing verzoek van dakloze man om voorlopige voorziening na afwijzing van diens aanvraag om maatschappelijke opvang op grond van Wmo 2015. Gemeente moet in bezwaarfase belangen betrokken kinderen uitvoeriger meewegen.

Feiten

Een man is na echtscheiding zeven jaar geleden dakloos geworden. De man heeft ieder weekend omgang met zijn drie kinderen, inclusief overnachtingen, en voert zorgtaken uit. De man heeft het afgelopen jaar bij HVO Querido verbleven. Op 30 oktober 2025 is hem kenbaar gemaakt dat hij HVO Querido uiterlijk 30 november 2025 moet verlaten. De man heeft daarop bij de gemeente Amsterdam een aanvraag gedaan voor maatschappelijke opvang op grond van de Wmo 2015. In dat kader is op 8 december 2025 door de voorzieningenrechter bepaald dat het verblijf bij HVO Querido wordt verlengd tot een week nadat een besluit is genomen op de aanvraag.

De gemeente heeft bij besluit van 15 december 2025 de aanvraag afgewezen, waarna de man op 19 december 2025 bij de gemeente bezwaar heeft gemaakt en bij de voorzieningenrechter heeft verzocht een voorlopige voorziening en een ordemaatregel te treffen. Op 22 december 2025 heeft de voorzieningenrechter bij ordemaatregel bepaald dat de gemeente ervoor zorgdraagt dat de opvang bij HVO Querido wordt verlengd tot en met 30 december 2025. Op 31 december 2025 heeft hij HVO Querido gedwongen moeten verlaten.

Oordeel

De voorzieningenrechter wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af nu het bezwaar geen redelijke kans van slagen heeft. Bij de beoordeling van het verzoek wordt uitgegaan van de door de man aangevoerde gronden.

Allereerst voert de man aan dat hij al zeven jaar dakloos is en dat daaruit blijkt dat hij niet

zelfredzaam is. De voorzieningenrechter deelt dit standpunt niet, omdat onduidelijk is in hoeverre wachtlijsten, wachtpunten en zoekpunten hierbij een rol hebben gespeeld. Voor wat betreft de zelfredzaamheid van de man mocht de gemeente afgaan op het onderzoek van de GGD. De GGD mocht veel gewicht toekennen aan wat de man zelf heeft verklaard over zijn hulpvragen. De door een sociaaljuridisch ondersteuner van de Straatalliantie opgestelde e-mails waarin wordt gesteld dat sprake is van trauma's dan wel een beperking in de cognitieve vermogens leggen onvoldoende gewicht in de schaal om te twijfelen aan de juistheid van het GGD-onderzoek. Ook de verwijzing van de huisarts naar de praktijkondersteuner om 'de situatie verder in kaart te brengen' is in dit verband onvoldoende.

Verder heeft de man aangevoerd dat de gemeente in haar besluitvorming geen rekening heeft gehouden met de belangen van zijn kinderen. De voorzieningenrechter oordeelt dat deze belangen inderdaad niet kenbaar in het besluit zijn betrokken. Op zitting heeft de gemeente aangevoerd dat de kinderen bij hun moeder verblijven; de man heeft aangevoerd dat hij zijn kinderen soms bij kennissen kan ontvangen, zodat dit belang op dit moment voldoende geborgd lijkt. Daarmee zijn de belangen van de kinderen door de gemeente summier, maar voor dit moment voldoende, in de besluitvorming betrokken. In de bezwaarfase zal aan de belangen van de kinderen wel uitvoeriger aandacht moeten worden besteed.

Ten slotte valt de belangenafweging niet uit in het voordeel van de man. De stelling dat het voor hem wegens psychische problemen niet mogelijk is om in een groepsruimte te overnachten is onvoldoende onderbouwd.

De voorzieningenrechter wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

mr. A.M. Groenenberg

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 09-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:53

Zaaknummer: AMS 25/7270

Rechters: L. Dolfing

Advocaten: E.C. Weijzenfeld en S. Ben-Massoud

Wetsartikelen: